

Sygn. akt V CZ 26/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa M. Sp. z o.o. Sp. K. z siedzibą w W., K. M., R. M. i W. M.
przeciwko T. D. S.A. z siedzibą w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 października 2014 r.,

zażalenia powoda W. M. na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 stycznia 2014 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 31 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda W. M. od wyroku tego Sądu z 4 października 2013 r., bowiem przyjął, że nie spełnia ona kryterium dopuszczalności zaskarżenia z uwagi na wartość przedmiotu sporu wynoszącą 28.561 zł. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny powołał art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie z 31 stycznia 2014 r. powód zarzucił, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 19 § 1 k.p.c., art. 25 i 26 k.p.c. oraz art. 73 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że została ona wszczęta na podstawie pozwu o zasądzenie wynagrodzenia za korzystanie bez tytułu prawnego z nieruchomości, której powodowie są współwłaścicielami. Z pozwem wystąpili: M. sp. z o.o. sp. k. w W., która jako współwłaściciel konkretnych nieruchomości wykorzystywanych przez pozwanego żądała zasądzenia na swoją rzecz kwoty 536.059 zł oraz małżonkowie R. M. i K. M., którzy jako współwłaściciele łączni udziału we własności pewnych nieruchomości wynoszącego 74/100 żądali zasądzenia na ich rzecz solidarnie kwoty 81.289 zł, a nadto W. M., który jako współwłaściciel tych samych nieruchomości w 26/100 części zażądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty 28.561 zł. Każdy z powodów dochodził w tej sprawie własnego roszczenia, przy czym łącznie przysługiwało ono tylko R. M. i K. M. Skoro żądanie M. sp. z o.o. sp. k. w W. dotyczyło innych nieruchomości niż żądania zgłoszone przez R. M. i K. M. oraz W. M., to współuczestnictwo między tymi osobami miało charakter formalny. U podstaw żądań zgłoszonych przez R. M. i K. M. oraz W. M. leżał stosunek współwłasności nieruchomości. Wieź między tymi osobami była zatem materialnoprawna, ale skoro każdy z tych powodów dochodził roszczeń odpowiednich do jego udziału we współwłasności, a czynności procesowych dokonywał na swoją tylko rzecz i ze skutkiem tylko dla siebie, to więzi między nimi nie miały cech współuczestnictwa jednolitego w rozumieniu art. 73 § 2 k.p.c. Powodów tych łączyła

wież charakterystyczna dla współuczestnictwa materialnego, u podstaw którego leżał stosunek współwłasności, ale zwykłego (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.).

Trafnie powód przytoczył w uzasadnieniu zażalenia postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2011 r., IV CSK 377/11, nie publ., w którym wyrażony został pogląd, że na etapie postępowania kasacyjnego skutki procesowe współuczestnictwa materialnego, które nie ma charakteru współuczestnictwa jednolitego bądź koniecznego zbliżone są do współuczestnictwa formalnego. Dlatego o dopuszczalności skargi kasacyjnej wniesionej przez pozwanego, którego z innymi pozwanymi łączy taka więź decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia właściwa dla dochodzonego przez niego roszczenia. Tak też jest w niniejszej sprawie, gdyż powodowie R. M. i K. M. oraz W. M. dochodzą roszczeń przysługujących im samodzielnie i nie jest to roszczenie o spełnienie świadczenia niepodzielnego, a przeciwnie - roszczenie o świadczenie podzielne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.